

L'aventura del pensament és un viatge ple d'emocions oblidades. Si fem l'esforç de aturar-nos un moment i analitzar el que passa, ens adonarem de les drecceres de misteri que uneixen l'entorn amb la conducta dels humans.

Un exemple crònic l'estem vivint ara mateix, amb les festes de cap d'any.

És un procés llarg, que comença de manera gairebé imperceptible amb el primer cartell de Loteria Nacional, que envaeix la nostra pau agostal per recordar-nos que aviat tornarem a la quotidianitat, més habitada de décims trencats que de grosses celebrades. Cada any, i també aquest. Això ha estat només un primer toc. Després, de mica en mica, han anat apareixent els elements imprescindibles per unes festes en condicions: primer van ser les bombetes, que cap a l'octubre ja amenaçaven desembre; després, els anuncis de perfums i torrons; més tard es fa la llum de colors als carrers, i en la cúspide de l'orgasme nadalenc, les musiquetes, una vegada i altra i una altra més les nadales ressonant a totes i cada una de les circumvolucions del nostre cervell.

Treballo en la tesi que la conjunció nadala-llumenetes ténen un efecte de desconexió del flux elèctric interneuronal, consecucència del qual sovintegen comportaments tan estranys entre la nostra espècie. Sospito que l'excés de electricitat sobrevolan els caps del personal, amb barret o sense, provoquen aquesta desconexió, aquest desviament de flux i de comportaments. Si aquesta tesi fos encertada, podríem explicar l'angoixa que sentim i la obsesió per saludar persones en les que la resta de l'any mai no pensem. Podríem explicar per què correm com possessos per arribar a tot arreu i som capaços de pagar preus absurds per qualsevol marisc congelat. Explicar també per què ens atapeïm de xocolata i sucre i cava i carn i vi i peix i canelons i tot material ingerible que es posi al nostre abast durant dues setmanes, i per què ens queixem després. I per què la primera imatge que tenim del nou any és el televisor.

Això és només la primera part, però. Quan sobrevivim a tot, quan l'any comença amb il·lusió de full en blanc, encara no ha acabat tot: allà vénen els reis, amb els camells carregats d'anuncis de joguines.

Encara manca temps i treball, però alguna cosa traurem d'aquesta tesi.

Sempre ens queda el mar, per somiar fugir pel camí de l'Arcadia, una estona.